

Arrest

nr. 343 879 van 31 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. BOYDENS
Antwerpsesteenweg 16/18
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2026.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 17 februari 2026, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 24 februari 2026, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. BOYDENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 21 september 2023 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming.

1.2. Op 26 februari 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren op 21 maart 2005 in Kolangar, district Pule Alam, provincie Logar. Uw paternale oom [E.A.] werkte voor de NDS in Loghar. U ging regelmatig volleybal spelen, waardoor u vaak langs verschillende plaatsen buiten uw dorp passeerde. Toen u vijftien jaar oud was, vroeg uw oom u om informatie door te spelen als u onderweg iemand van de Taliban zag. Toen de regering was gevallen in Loghar, belde uw oom naar uw familie om te zeggen dat hij op de luchthaven was en dat hij veilig was. Sindsdien hebben jullie niks meer van hem gehoord. Zijn zoon [M.A.] werd thuis gearresteerd door de Taliban omdat hij tevens voor de NDS werkte. Na het vallen van de regering besliste uw gezin dat het niet meer veilig was in jullie dorp en in augustus 2021 verhuisden jullie naar Kabul. Nadat jullie verhuisd waren, vroeg u aan uw moeder waarom jullie waren verhuisd waarop uw moeder u vertelde dat uw vader ook heeft gewerkt voor de NDS.

U vertrok uit Afghanistan op 14 augustus 2022 richting Iran, van waaruit u op 6 september 2022 het vliegtuig nam naar Cyprus. U diende op 3 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in in Cyprus, maar nadat uw maternale oom [M.H.] (DV: [...]; CG: [...]) die in België woont het voogdijschap over u heeft opgenomen, kon u naar België komen. U kwam naar België op 21 september 2023 en diende op 22 september 2023 uw verzoek om internationale bescherming in België in.

Ter staving van uw relaas legt u uw paspoort en identiteitskaart neer, kopieën van: de identiteitskaart van uw vader, twee werkcertificaten van uw vader en de taskara van uw paternale oom. Ten slotte legt u nog een foto neer van uw paternale neef [M.A.] en uzelf, twee foto's van hem en een krantenartikel m.b.t. twee dorpelingen [F.] en [M.].

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

U verklaart dat uw oom [E.A.] bij de NDS werkte en u als informant voor hem werkte. Uw vriend [Z.], die op de hoogte was van uw job, is lid van de Taliban en kwam reeds informeren naar u bij uw paternale tante thuis. Hierdoor vreest u dat uw leven in gevaar is bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p.16 en 19).

Er dient echter te worden opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan het beweerde profiel van uw oom. Hoewel niet van u wordt verwacht dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw oom, mag toch een zekere kennis verwacht worden over zijn concrete functies en activiteiten, zeker omdat dit werk aan de basis zou liggen van uw vlucht uit Afghanistan. Uw verklaringen waren echter vaag en ontoereikend te noemen. Zo weet u niet wat uw oom zijn concrete functie was. U denkt dat hij directeur was van de NDS, maar zeker bent u het niet. Indien uw oom werkelijk directeur was van de NDS, kan worden verwacht dat u zeker zou zijn mocht uw oom daadwerkelijk zo'n hoog profiel hebben. U verklaart daarentegen dat u het niet zeker weet. Bovendien weet u ook niet binnen zijn kantoor voor welke afdeling of departement hij heeft gewerkt. U weet tevens niet wat zijn specifieke taken waren, maar u weet wel dat hij de interventiedienst onder zijn controle had. Wanneer er u verder wordt gevraagd wat uw oom dan zou moeten doen als hij de interventiedienst onder zijn controle had, verklaart u dat het moeilijk is om te zeggen en u het eigenlijk niet weet (CGVS, p.10-11). Dergelijke verklaringen over nochtans basisinformatie, zijn dan ook ontoereikend te noemen.

Naast uw gebrekkige verklaringen dient er ook te worden gewezen dat u geen enkel document of ander bewijsstuk neerlegt ter staving van uw oom, terwijl dit redelijkerwijs wel kan worden verwacht. Het feit dat u het beweerde profiel van uw oom op geen enkele manier staakt, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan het profiel van uw paternale oom –quod non- dan nog maakt u niet aannemelijk dat u hierdoor een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren bij terugkeer naar Afghanistan. Uit de beschikbare informatie (het EUARapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI

Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Echter kunnen uw verklaringen over de huidige situatie van uw oom niet overtuigen. Waar u eerst nog verklaart dat uw paternale oom werd geëvacueerd en dat het hem daarom is gelukt om weg te lopen uit Afghanistan, verklaart u verder dat tijdens de laatste oproep die ze hebben gekregen van uw paternale oom, hij verklaarde op de luchthaven te zijn en veilig te zijn. Jullie weten niet waar hij naartoe is geweest, maar u denkt dat hij is geëvacueerd door de Amerikanen (CGVS, p.8). Er dient op te worden gewezen dat er een verschil is tussen denken en weten en het is dan ook bevreemdend te noemen dat u eerst verklaart dat uw oom geëvacueerd is om erna te verklaren dat u niet weet waar uw oom nu naartoe is (CGVS, p.8). Bovendien zou men verwachten dat, indien uw paternale oom effectief geëvacueerd zou zijn door de Amerikanen, het contact met hem ondertussen hersteld zou zijn. U verklaart echter dat niemand nog contact met hem heeft gehad sinds hij op de luchthaven van Kabul was (CGVS, p.8). Bijgevolg dient te worden besloten dat u geen duidelijk zicht geeft over de huidige verblijfplaats van uw oom en of hij wel dan niet geëvacueerd zou zijn. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de verblijfplaats van uw oom toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt, niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF hoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. U verklaart dat u gezocht zou worden door [Z.] en dit omwille van het feit dat hij op de hoogte is van uw eigen job als spion voor uw oom (CGVS, p.19). Veronderstellende dat er geloof zou worden gehecht aan het profiel van uw oom –quod non, dient erop te worden gewezen dat ook uw relaas over uw beweerde job een gebrek aan geloofwaardigheid toont. Het lijkt ten eerste wel zeer sterk dat uw oom uw ouders niet zou inlichten vooraleer hij aan u vraagt om een opdracht voor hem uit te voeren. U verklaart dat u geen idee heeft waarom hij het niet heeft gezegd, maar hij heeft zelf gezegd dat hij het aan niemand gaat vertellen en het tussen jullie zal blijven (CGVS, p.13). Dat uw oom aan u als vijftienjarige zou vragen om voor hem als spion te werken, zonder dat hij hiervoor de toestemming heeft van uw vader, lijkt zeer onwaarschijnlijk in een collectivistische, patriarchale maatschappij zoals de Afgaanse. Ook het feit dat u dit zelf niet heeft gezegd aan uw ouders vooraleer aan de opdracht te beginnen, toont een gebrek aan geloofwaardigheid gezien de Afgaanse context (CGVS, p.12-13). Sterker nog u zou zelfs stiekem de gsm van uw familie hebben genomen om te bellen naar uw oom en wanneer uw ouders uw ouders uw job te weten kwamen en ertegen waren, bleef u doordoen (CGVS, p.15). Deze aaneenschakeling van onwaarschijnlijke acties, die niet stroken met de Afgaanse, patriarchale samenleving doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder kan worden aangenomen dat indien uw oom werkelijk een hoge functie had bij de NDS, hij intern over betrouwbaardere middelen zou beschikken om de taliban te observeren dan zijn minderjarige neef op pad te sturen en erop te vertrouwen dat deze een taliban kan onderscheiden puur op basis van uiterlijk (CGVS, p.14). Deze eerder onprofessionele aanpak versterkt dan ook de ongeloofwaardigheid van uw job.

Bovendien slaagt u er niet in om aan te tonen dat de taliban op een doortastende manier op zoek zou zijn naar u. Zo verklaart u dat uw vriend [Z.] slechts één maal naar u is komen vragen, vier à vijf maanden na machtsovername. Uw tante heeft verklaard dat ze niet weet waar u bent en sindsdien zijn ze niet meer langsgekomen (CGVS, p.16). Uit objectieve landeninformatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat taliban zeer hard optreedt tegen personen die zij verdenken van spionage. Vermeende spionnen riskeren op uiterst gewelddadige wijze door de taliban te worden vervolgd (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe map). Indien de taliban u werkelijk in het vizier zou hebben, kan worden verwacht dat ze meer doortastend op zoek zouden zijn naar u. Het feit dat het slechts bij één bezoek aan uw tante is gebleven, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Op basis van bovenstaande redenen dient er dan ook te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde profiel van uw oom en het feit dat u voor hem als spion werkte.

Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging (supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

U verklaart ten slotte nog dat ook uw vader voor de NDS heeft gewerkt. Uw verklaringen hierover weten echter allerminst te overtuigen. Zo weet u niet van wanneer tot wanneer uw vader bij de NDS heeft gewerkt,

welke concrete functie hij had (CGVS, p.9) of voor welke concrete dienst hij heeft gewerkt (CGVS, p.19). U heeft naar aanloop van uw persoonlijk onderhoud voldoende tijd gehad om aan uw vader meer informatie te vragen over zijn job. Het feit dat u echter niks kan vertellen over zijn job, doet dan ook besluiten dat er weinig geloof kan worden gehecht aan zijn job. Met betrekking tot de twee certificaten die u neerlegt ter staving van uw vader zijn job, dient ten eerste te worden opgemerkt dat dit louter kopieën betreffen die geen enkele officiële bewijswaarde hebben. Ten tweede kan worden opgemerkt dat er uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) een grote mate van corruptie en documentfraude blijkt in Afghanistan. Bijgevolg dient de bewijswaarde ervan sterk gerelativeerd te worden, en kan aan door een verzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover de stukken gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan het profiel van uw vader, dient erop te worden gewezen dat u zelf verklaart dat enkel uw moeder op de hoogte is van uw vader zijn job (CGVS, p.19). Uw moeder en vader wonen momenteel in Kabul zonder problemen en uw vader gaat twee à drie keer per week gaan werken (CGVS, p. 6 en 19). Uit uw verklaringen blijkt dus geenszins dat de taliban op zoek zouden zijn naar uw vader omwille van zijn profiel. Bijgevolg kan ook hieruit geen vrees worden vastgesteld in uw hoofde.

Volledigheidshalve dient erop te worden gewezen dat uw gezin zonder problemen in Kabul verblijft (CGVS, p.6). U beweert wel dat uw neef, de zoon van uw paternale oom, eveneens door de taliban zou worden vervolgd omwille van zijn profiel, maar u toont nergens aan dat u hierdoor een persoonlijke vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Immers, uw vader, de broer van uw oom die bij de NDS werkte, woont nog steeds in Afghanistan. Door het feit dat uw gezin nog steeds in Afghanistan kan verblijven, zonder dat er sprake is van vervolging ten aanzien van hen, toont u dan ook niet aan dat u in geval van terugkeer als neefje wél zou worden vervolgd.

De door u neergelegde documenten slagen er niet in bovenstaande beoordeling te wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en uw vader zijn identiteitskaart leveren hoogstens bewijs voor jullie identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De taskara van uw oom levert geen bijkomende bewijswaarde voor uw asielrelaas, deze toont immers niets aan in verband met het beweerde profiel van uw oom. Ook aan de foto's van uw paternale neef kan geen bijkomende bewijswaarde worden toegekend. Deze foto's tonen op geen enkele manier aan dat dit weldegelijk om uw neef zou gaan. Ook het feit dat deze persoon poseert met een wapen toont niet aan dat u weldegelijk een neef zou hebben die bij de NDS heeft gewerkt. Het krantenartikel van [F.] en [M.] wil u ten slotte nog neerleggen om aan te tonen dat u die mensen kent en dat personen die voor de overheid hebben gewerkt, vermoord worden door de taliban (CGVS, p.17). Het CGVS beschikt echter reeds over een uitgebreide landeninformatie m.b.t. Afghanistan en is op de hoogte van de situatie van voormalige overheidsmedewerkers.

Op 5 februari 2024 stuurde uw advocaat nog een opmerking door bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze opmerking werd in rekening gehouden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;

(iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van

2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiietische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat

een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven stonden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van

de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is

het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zeventienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde steeds naar school ging tot uw zestien à zeventien jaar (CGVS, p.10) en volleybal speelde met de jongens van het dorp en klasgenoten (CGVS, p.14). Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Logar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote Talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen waar u het heeft over de aanwezigheid van de Taliban en de aanvallen die ze deden in uw dorp (CGVS, p.5). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn.

U heeft ook nog een netwerk in uw land van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van nog geen twee jaar in Europa, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U verklaart immers in België contact te hebben met uw maternale oom, die afkomstig is van Afghanistan en een paar vrienden, waarvan de meeste ook afkomstig zijn van Afghanistan. U heeft momenteel geen job in België en begint net met taalles. Als hobby probeert u te sporten en online crypto te studeren (CGVS, p.3). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat u zich persoonlijke, uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen heeft eigen gemaakt waardoor u in geval van terugkeer naar Afghanistan zou worden geïntegreerd. Het feit dat het u niet steeds lukt om te bidden brengt geen verandering aan bovenstaande beoordeling. U verklaart zelf dat u nog steeds gelovig bent, maar dat u soms bezig bent en het u dus eigenlijk gewoon niet lukt (CGVS, p.5-6). Dergelijke verklaringen getuigen dan ook niet van een dermate innerlijke verandering, waardoor u als verwesterd zou worden beschouwd.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van: "*artikel 48 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A, lid 2, eerste zin van het Vluchtelingenverdrag, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*".

Verzoeker geeft in eerste instantie de definitie van vluchteling weer en lijst de voorwaarden op waaraan moet worden voldaan om als vluchteling te worden erkend. Vervolgens stelt hij vast dat het CGVS zijn vrees voor vervolging ten aanzien van de Taliban niet aannemelijk acht omdat zijn verklaringen in dit verband "*vaag en ontoereikend*" zijn. Verzoeker wenst toe te lichten dat zijn vrees wel degelijk is bewezen, minstens wenst hij aan te tonen dat zijn vrees onzorgvuldig is beoordeeld door het CGVS. In wat volgt gaat hij in op de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van "*artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*".

Voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus citeert verzoeker uit een "*Country of Origin Information Report van Afghanistan*", waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing. Hij stelt dat hieruit volgt dat familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor het National Directorate of Security (hierna: de NDS), worden onderworpen aan extreme vergeldingsacties die overeenkomen met "*ernstige schade*" in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens voert hij aan dat de bestreden beslissing een tegenstrijdigheid bevat waar zij enerzijds stelt dat er een afname is van willekeurig geweld en anderzijds stelt dat wel nog doelgerichte acties plaatsvinden tegen voormalige werknemers van de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten (hierna: het ANSF).

2.2. Aanvullende nota's

2.2.1. Verweerder maakt op 17 februari 2026 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Hij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022;
- EUAA "*Afghanistan: Security Situation*" van augustus 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van mei 2024;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- UNAMA "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van juni 2023;

- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023;
- EUAA COI Query “Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van februari 2024;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van januari 2026.

2.2.2. Op 24 februari 2026 maakt verzoeker, overeenkomstig voormeld artikel, een aanvullende nota over, met daarbij gevoegd:

- Een reactie op voormelde aanvullende nota van het CGVS samen met “*bijkomende actuele informatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan*”.
- Een kopie van een dreigbrief van de Taliban van 20 december 2021 gericht aan verzoeker samen met een vrije vertaling opgesteld door verzoeker.
- Een kopie van certificaat van verzoekers vader waaruit blijkt dat hij van 27 april 2015 tot 9 mei 2015 een opleiding volgde bij het gevangenis opleidings team van het Verenigd Koninkrijk.
- Een kopie van certificaat van verzoekers vader waaruit blijkt dat hij van 28 mei 2015 tot 26 juli 2015 een basis cursus volgde bij de NDS.
- Een kopie van certificaat van verzoekers vader waaruit blijkt dat hij van 29 oktober 2015 tot 3 november 2015 een cursus interviewen van verdachten volgde georganiseerd door NPIA en International Academy Bramshill.
- Voorlopig Belgisch rijbewijs van verzoeker.
- Eerste pagina van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur tussen verzoeker en Philcotrans NV
- Deelcertificaat Nederlands tweede taal – Richtgraad 1, NT2-Breakthrough persoonlijk, 24 juni 2025.
- Referentie voor verzoeker geschreven door mevrouw K.S., trajectbegeleider NT2.
- Een aanbevelingsbrief van de heer T.V., Warehouse coördinator opgesteld op 23 februari 2026.
- Een aanbevelingsbrief van een goede vriend X.D.B.
- USB-stick met foto's en video's.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het administratief dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat

nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij aanvullende nota van 17 februari 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld heeft. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen van gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen, zoals de bestreden beslissing en de aanvullende nota duidelijk maken. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen.

Niettemin blijven de onzekerheid en de onwetendheid groot, waardoor de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse onderdanen. Hierbij wordt de recentst beschikbare informatie gehanteerd over de Afghaanse context, met bijzondere aandacht voor de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken.

2.3.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dit alles wordt verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag wordt behandeld in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet waarnaar voormelde bepaling verwijst.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omdat zijn paternale oom E.A. werkzaam was voor de NDS. Verzoeker werkte op zijn beurt als informant voor zijn oom E.A. De zoon van voormelde oom, werd thuis gearresteerd door de taliban omdat hij ook voor de NDS werkte. Op het moment van de machtsovername liet verzoekers moeder hem weten dat ook zijn vader werkzaam was voor het NDS. Hij woont momenteel in Kabul samen met verzoekers moeder, broer en zussen.

In de bestreden beslissing komt verweerder tot het besluit dat aan het vluchtrelaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht. Hij baseert zich daarvoor op volgende vaststellingen:

- (1) Er kan weinig geloof worden gehecht aan het beweerde profiel van verzoekers oom omdat
 - Van verzoeker een zekere kennis mag worden verwacht over diens concrete functies en activiteiten, zeker omdat dit werk aan de basis zou liggen van zijn vlucht uit Afghanistan. Zijn verklaringen waren echter vaag en ontoereikend.
 - Verzoeker geen enkel document of ander bewijsstuk neerlegt ter staving van het werk van zijn oom.
- (2) Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de verblijfplaats van zijn oom toont verzoeker de problematische situatie waarin deze zich volgens zijn verklaringen bevindt, niet aan.
- (3) Verzoeker verklaart dat hij gezocht zou worden door Z., een talib, en dit omwille van het feit dat hij op de hoogte is van verzoekers eigen job als spion voor zijn oom. Veronderstellende dat er geloof zou worden gehecht aan het profiel van verzoekers oom, quod non, dient erop te worden gewezen dat ook verzoekers relaas over zijn beweerde job een gebrek aan geloofwaardigheid vertoont.
 - Het relaas dat verzoeker als informant voor zijn oom werkte wordt gekenmerkt door een aaneenschakeling van onwaarschijnlijke acties, die niet stroken met de Afgaanse, patriarchale samenleving.
 - De eerder onprofessionele aanpak van verzoekers oom versterkt de ongeloofwaardigheid van verzoekers job.
- (4) Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat de taliban op een doortastende manier op zoek zouden zijn naar hem.
- (5) Verzoekers verklaringen dat ook zijn vader voor de NDS zou hebben gewerkt kunnen allerminst overtuigen.
- (6) Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan het profiel van verzoekers vader, blijkt uit zijn verklaringen geenszins dat de taliban op zoek zouden zijn naar zijn vader omwille van zijn profiel. Bijgevolg kan ook hieruit geen vrees worden vastgesteld in verzoekers hoofde.
- (7) De door verzoeker neergelegde documenten slagen er niet in bovenstaande beoordeling te wijzigen.

Na een zorgvuldige analyse van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat voormelde vaststellingen van verweerder met betrekking tot verzoekers profiel en het vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het asielrelaas alsook pertinent en correct zijn. Verzoeker slaagt er niet om deze vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Voor wat betreft zijn vage en ontoereikende verklaringen over het werk van zijn oom bij de NDS verwijt verzoeker het CGVS geen rekening te hebben gehouden met zijn leeftijd bij het beoordelen van zijn verklaringen. Hij merkt op dat het CGVS eraan voorbijgaat dat hij minderjarig was toen hij als informant voor zijn oom werkte. Hij voert aan dat het voor een minderjarige "*quasi onmogelijk*" is om "*(volledig) op de hoogte te zijn van de concrete functie(s) en activiteiten van een overheidsinstelling waar hij niet werkzaam is*". Hij voegt hieraan toe dat "*ook in alle redelijkheid*" kan worden aangenomen dat een werknemer van de NDS, zoals verzoekers oom en vader, gelet op hun nationale veiligheidsfunctie, niet in detail meedeelden aan zijn neefje, resp. zoon welke functie zij precies hadden.

De Raad stelt op basis van het gehoorverslag van het CGVS vast dat verzoeker inderdaad vijftien jaar oud en dus minderjarig was toen hij door zijn oom zou zijn gevraagd om als informant op te treden. Op het moment van de machtsovername die plaatsvond in augustus 2021, toen zijn oom Afghanistan zou hebben verlaten,

was verzoeker zestien jaar oud en toen hij Afghanistan zelf een jaar later verliet, was hij zeventien jaar oud. Hoewel gelet op verzoekers minderjarige leeftijd tijdens de periode dat zijn oom voor de NDS werkte niet van hem kan verwacht worden dat hij op de hoogte is van alle aspecten van diens werk, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij uitgebreider zou kunnen vertellen over de concrete functie van zijn oom dan wat hij verklaarde gezien hij toch reeds zestien jaar oud was op het moment dat zijn oom Afghanistan ontvluchtte en hij stelde als informant voor hem te hebben gewerkt. Verzoeker komt echter niet verder dan eerst vaagweg te stellen dat hij dacht dat hij voor de NDS in Logar werkte, vervolgens dat hij directeur was van de NDS, maar dat hij het eigenlijk niet weet om daarna te stellen dat de interventiedienst onder zijn controle was, een groep soldaten die altijd klaar zijn als er iets gebeurt (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Indien verzoekers oom werkelijk directeur was van de NDS, kan worden verwacht dat verzoeker hierover zeker zou zijn gelet op dit hoog profiel. Tevens weet hij niet voor welke afdeling of departement zijn oom heeft gewerkt. Verder weet hij niet wat zijn specifieke taken waren, maar stelt hij dat zijn oom de interventiedienst onder zijn controle had. Wanneer er verder wordt gevraagd wat zijn oom dan zou moeten doen als hij de interventiedienst onder zijn controle had, verklaart verzoeker dat het moeilijk is om te zeggen en dat hij het eigenlijk niet weet. Zelfs rekening houdend met het gegeven dat verzoeker minderjarig was, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich verder zou hebben geïnformeerd over de activiteiten en functie van zijn oom bij zijn ouders met wie hij op het moment van zijn vlucht nog samenleefde in Kabul en met wie hij stelt nog om de twee of drie dagen contact te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 6). De vaststelling dat verzoeker een zeer beperkte kennis heeft over het werk van zijn oom, voor wie hij stelt als informant te hebben gewerkt en dat hij zich hierover ook niet later heeft geïnformeerd terwijl diens werkzaamheden aan de basis lagen van zijn vlucht uit Afghanistan maakt dat het CGVS kan worden bijgetreden waar het vaststelt dat verzoeker het profiel van zijn oom niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog dat het niet onredelijk is aan te nemen dat een werknemer van het NDS geen details vertelt over welke functie hij precies had, doet aan de vaststelling dat verzoeker ook later heeft nagelaten zich hierover te informeren geen afbreuk. Bovendien werd van verzoeker niet verwacht details mee te delen maar werd enige basiskennis van hem gevraagd over het werk van zijn oom .

Voor wat betreft de vaststelling dat hij geen enkel document of ander bewijsstuk neerlegt ter staving van het werk van zijn oom betoogt verzoeker dat hij bij zijn familie in Afghanistan bewijsstukken heeft opgevraagd die aantonen dat zijn oom voor de NDS werkte. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij voormelde documenten bekwam maar dat hij ze niet neerlegt omdat ze niet zijn vertaald. De Raad merkt hierbij op dat geen rekening kan worden gehouden met documenten die niet voorliggen.

Verzoekers overtuiging dat het feit dat hij niet weet waar zijn oom precies verblijft geen afbreuk doet aan zijn vrees omwille van diens werk en de vergeldingsacties van de Taliban tegen familie van personen die voor de NDS hebben gewerkt, brengt niets in tegen de vaststelling dat, mocht er al enig geloof worden gehecht aan het werk van zijn oom voor de NDS, hij diens problematische situatie niet aantoonde gelet op zijn ongelofwaardige verklaringen in verband met zijn verblijfplaats. Zo kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat verzoeker geen duidelijk zicht geeft over de huidige verblijfplaats van zijn oom en of hij al dan niet geëvacueerd zou zijn. Waar hij eerst nog verklaart dat zijn paternale oom werd geëvacueerd en dat het hem daarom is gelukt om weg te lopen uit Afghanistan, verklaart hij verder dat tijdens de laatste oproep die ze hebben gekregen van zijn paternale oom, deze laatste verklaarde op de luchthaven te zijn en veilig te zijn. Verzoekers familie weet niet waar hij naartoe is, maar verzoeker denkt dat hij is geëvacueerd door de Amerikanen. Het CGVS stelt op goede gronden vast dat het bevreemdend is dat verzoeker eerst verklaart dat zijn oom geëvacueerd is om erna te verklaren dat hij niet weet waar zijn oom nu naartoe is en dat kan worden verwacht dat, indien verzoekers paternale oom effectief geëvacueerd zou zijn door de Amerikanen, het contact met hem ondertussen hersteld zou zijn. Verzoeker verklaarde echter dat niemand nog contact met hem heeft gehad sinds hij op de luchthaven van Kabul was.

Voorts kan verzoeker de vaststelling dat het relaas dat hij als informant werkte voor zijn oom wordt gekenmerkt door een aaneenschakeling van onwaarschijnlijke acties die niet stroken met de Afghaanse patriarchale samenleving waardoor het ongelofwaardig is, niet vergoelijken door te poneren dat men noodzaak was om onconventionele beslissing te nemen onder druk van extreem onzekere omstandigheden dewelke hebben geleid tot de machtsovername noch door te verwijzen naar spionage als complexe activiteit. Verzoeker brengt met deze niet onderbouwde veronderstellingen volgende concrete vaststellingen niet aan het wankelen:

“Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF hoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. U verklaart dat u gezocht zou worden door [Z.] en dit omwille van het feit dat hij op de hoogte is van uw eigen job als spion voor uw oom (CGVS, p.19). Veronderstellende dat er geloof zou worden gehecht aan het profiel van uw oom –quod non, dient erop te worden gewezen dat ook uw relaas over uw beweerde job een gebrek aan geloofwaardigheid toont. Het lijkt ten eerste wel zeer sterk dat uw oom uw ouders niet zou inlichten

vooraleer hij aan u vraagt om een opdracht voor hem uit te voeren. U verklaart dat u geen idee heeft waarom hij het niet heeft gezegd, maar hij heeft zelf gezegd dat hij het aan niemand gaat vertellen en het tussen jullie zal blijven (CGVS, p.13). Dat uw oom aan u als vijftienjarige zou vragen om voor hem als spion te werken, zonder dat hij hiervoor de toestemming heeft van uw vader, lijkt zeer onwaarschijnlijk in een collectivistische, patriarchale maatschappij zoals de Afghaanse. Ook het feit dat u dit zelf niet heeft gezegd aan uw ouders vooraleer aan de opdracht te beginnen, toont een gebrek aan geloofwaardigheid gezien de Afghaanse context (CGVS, p.12-13). Sterker nog u zou zelfs stiekem de gsm van uw familie hebben genomen om te bellen naar uw oom en wanneer uw ouders uw ouders uw job te weten kwamen en ertegen waren, bleef u doordoen (CGVS, p.15). Deze aaneenschakeling van onwaarschijnlijke acties, die niet stroken met de Afghaanse, patriarchale samenleving doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas."

Verzoeker verwijt het CGVS dat ze niet zijn nagegaan of zijn gezinssituatie aansluit bij de traditionele collectivistische patriarchale Afghaanse maatschappij maar brengt geen enkel concreet element aan dat hier anders over doet oordelen. Dat het CGVS uitgaat van een collectivistische patriarchale Afghaanse samenleving getuigt niet van vooringenomenheid zoals verzoeker beweert maar is gebaseerd op algemeen gekende objectieve informatie.

Verder laat verzoeker volgende pertinente vaststelling van het CGVS volledig onbesproken waardoor ze overeind blijft:

"Verder kan worden aangenomen dat indien uw oom werkelijk een hoge functie had bij de NDS, hij intern over betrouwbaardere middelen zou beschikken om de taliban te observeren dan zijn minderjarige neef op pad te sturen en erop te vertrouwen dat deze een taliban kan onderscheiden puur op basis van uiterlijk (CGVS, p.14). Deze eerder onprofessionele aanpak versterkt dan ook de ongeloofwaardigheid van uw job."

Door verder voor wat betreft de vaststelling dat hij er niet in is geslaagd aan te tonen dat de taliban op een doortastende manier op zoek zijn naar hem, te betogen dat dit argument "lijkt" gebaseerd te zijn op het "idee" dat de taliban meer actieve en agressieve stappen zou ondernemen indien ze werkelijk op zoek zouden zijn naar hem als spion, gaat verzoeker eraan voorbij dat deze vaststelling niet is gebaseerd op een "idee" maar dat het CGVS verwijst naar objectieve landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt (AD Blauwe map, stuk nr. 3). Verzoekers argument dat dit "een te simplistische kijk op de situatie" is gaat ook daarom niet op. Dat het niet onlogisch is dat hij geen recent bewijs kan leveren dat de taliban hem zoekt omwille van het tijdsverloop of dat hij niet aanwezig is in Afghanistan kan niet worden gevolgd. Verzoeker verklaarde immers nog heel regelmatig contact met het thuisfront te onderhouden zodat kan worden verwacht dat hij op de hoogte wordt gesteld van enige actie ondernomen door de taliban. In casu verklaarde verzoeker echter dat zijn vader samen met zijn familie nog steeds in Kabul woont, waar hij tevens werkt en dat zij geen concrete problemen hebben (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 19). Door verder algemeen te betogen dat het niet evident is om te voorspellen hoe de taliban in elk concreet geval zullen optreden, dat hun methoden en activiteiten niet steeds dezelfde zullen zijn, dat de daden van vervolging steeds zullen variëren en afhangen van verschillende factoren brengt verzoeker geen enkel concreet element aan dat de vaststelling van het CGVS weerlegt dat nergens uit blijkt dat de taliban actief op zoek zijn naar hem terwijl uit objectieve landeninformatie blijkt dat ze bijzonder hard optreden tegen personen die worden verdacht van spionage. Zoals gezegd blijkt dit niet uit verzoekers verklaring aangezien hij stelt dat zijn vriend Z. slecht eenmalig naar hem is komen vragen vier of vijf maanden na de machtsovername en dat sindsdien de taliban niet meer is langsgelkomen.

Waar verzoeker bij zijn aanvullende nota nog een kopie van een dreigbrief van de taliban voorlegt van 20 december 2021 die door de taliban aan hem werd gericht, wijst de Raad erop dat dit document niet is voorzien van een voor eensluidende vertaling maar werd vertaald door verzoeker zelf waardoor de inhoud ervan niet kan worden geverifieerd. Alleszins stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS nooit melding heeft gemaakt van een dreigbrief van de taliban toen hem werd gevraagd naar zijn problemen met de taliban. (gehoorverslag CGVS., p. 19). Deze vaststelling samen bezien met objectieve informatie, waarnaar het CGVS in de bestreden beslissing verwijst, waaruit blijkt dat Afghaanse documenten bijzonder fraudegevoelig zijn maakt dat deze dreigbrief geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden (COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021).

Verder brengt verzoeker niets in tegen volgende vaststellingen die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing waaruit volgt dat ook verzoekers verklaringen over het werk van zijn vader voor de NDS niet overtuigen:

"U verklaart ten slotte nog dat ook uw vader voor de NDS heeft gewerkt. Uw verklaringen hierover weten echter allerminst te overtuigen. Zo weet u niet van wanneer tot wanneer uw vader bij de NDS heeft gewerkt, welke concrete functie hij had (CGVS, p.9) of voor welke concrete dienst hij heeft gewerkt (CGVS, p.19). U

heeft naar aanloop van uw persoonlijk onderhoud voldoende tijd gehad om aan uw vader meer informatie te vragen over zijn job. Het feit dat u echter niks kan vertellen over zijn job, doet dan ook besluiten dat er weinig geloof kan worden gehecht aan zijn job. Met betrekking tot de twee certificaten die u neerlegt ter staving van uw vader zijn job, dient ten eerste te worden opgemerkt dat dit louter kopieën betreffen die geen enkele officiële bewijswaarde hebben. Ten tweede kan worden opgemerkt dat er uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) een grote mate van corruptie en documentfraude blijkt in Afghanistan. Bijgevolg dient de bewijswaarde ervan sterk gerelativeerd te worden, en kan aan door een verzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover de stukken gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan het profiel van uw vader, dient erop te worden gewezen dat u zelf verklaart dat enkel uw moeder op de hoogte is van uw vader zijn job (CGVS, p.19). Uw moeder en vader wonen momenteel in Kabul zonder problemen en uw vader gaat twee à drie keer per week gaan werken (CGVS, p. 6 en 19). Uit uw verklaringen blijkt dus geenszins dat de taliban op zoek zouden zijn naar uw vader omwille van zijn profiel. Bijgevolg kan ook hieruit geen vrees worden vastgesteld in uw hoofde.

Volledigheidshalve dient erop te worden gewezen dat uw gezin zonder problemen in Kabul verblijft (CGVS, p.6). U beweert wel dat uw neef, de zoon van uw paternale oom, eveneens door de taliban zou worden vervolgd omwille van zijn profiel, maar u toont nergens aan dat u hierdoor een persoonlijke vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Immers, uw vader, de broer van uw oom die bij de NDS werkte, woont nog steeds in Afghanistan. Door het feit dat uw gezin nog steeds in Afghanistan kan verblijven, zonder dat er sprake is van vervolging ten aanzien van hen, toont u dan ook niet aan dat u in geval van terugkeer als neefje wél zou worden vervolgd.”

Ter terechtzitting legt verzoeker bij zijn aanvullende nota ter staving van het werk van zijn vader nog drie kopieën van certificaten neer van opleidingen die hij in 2015 zou hebben gevolgd voor de NDS. De Raad stelt echter vast dat deze kopieën van documenten geen afbreuk doen aan het geheel van voormelde vaststellingen waaruit blijkt dat verzoekers kennis over het voorgehouden werk van zijn vader bij de NDS onbestaande is, dat zijn vader zonder problemen in Kabul verblijft en dat uit objectieve landeninformatie, die door verzoeker niet wordt betwist, blijkt dat Afghaanse documenten bijzonder fraudegevoelig zijn waardoor de bewijswaarde ervan relatief is. Verzoeker slaagt er dan ook niet in met voormelde kopieën van documenten de tewerkstelling van zijn vader voor de NDS alsnog aannemelijk te maken.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

2.3.5.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden, ook wel verwestering genoemd.

Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 23 en 26). De

taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 24 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en bureaus), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan - Country Focus, januari 2026, p. 32-34). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 116).

Op 31 juli 2024 werd door de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledivoorschriften. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen

lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 20; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 25; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 46 en 47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de preciaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 50).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 53-55; “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) “Focus Afghanistan. Return from abroad” van 14 februari 2025, waaruit verzoeker in zijn aanvullende nota uitgebeid citeert en waarnaar de “EUAA, Afghanistan: Country Focus”, van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het “Immigration Department”, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de de facto-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de de facto-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De de facto-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “Afghanistan: targeting of individuals”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de

ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA “Country Guidance: Afghanistan” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift lijkt te impliceren, worden bijgetreden (EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024, p. 57-61).

In de bestreden beslissing kunnen de volgende afwegingen worden teruggevonden:

“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zeventienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde steeds naar school ging tot uw zestien à zeventien jaar (CGVS, p.10) en volleybal speelde met de jongens van het dorp en klasgenoten (CGVS, p.14). Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Logar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote Talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen waar u het heeft over de aanwezigheid van de taliban en de aanvallen die ze deden in uw dorp (CGVS, p.5). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn.

U heeft ook nog een netwerk in uw land van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban

Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van nog geen twee jaar in Europa, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U verklaart immers in België contact te hebben met uw maternale oom, die afkomstig is van Afghanistan en een paar vrienden, waarvan de meeste ook afkomstig zijn van Afghanistan. U heeft

momenteel geen job in België en begint net met taalles. Als hobby probeert u te sporten en online crypto te studeren (CGVS, p.3). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat u zich persoonlijke, uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen heeft eigen gemaakt waardoor u ingeval van terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd. Het feit dat het u niet steeds lukt om te bidden brengt geen verandering aan bovenstaande beoordeling. U verklaart zelf dat u nog steeds gelovig bent, maar dat u soms bezig bent en het u dus eigenlijk gewoon niet lukt (CGVS, p.5-6). Dergelijke verklaringen getuigen dan ook niet van een dermate innerlijke verandering, waardoor u als verwesterd zou worden beschouwd.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan."

In de aanvullende nota van verweerder, die verwijst naar de recentste beschikbare informatie, wordt bevestigd: *"Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie."*

Bij zijn aanvullende nota van 24 februari 2026 voegt verzoeker volgende documenten die hij verder niet concreet bespreekt in de aanvullende nota:

- Voorlopig Belgisch rijbewijs van verzoeker.
- Eerste pagina van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur tussen verzoeker en PhilcoTRANS NV
- Deelcertificaat Nederlands tweede taal – Richtgraad 1, NT2-Breakthrough persoonlijk, 24 juni 2025.
- Referentie voor verzoeker geschreven door mevrouw K.S., trajectbegeleider NT2, waarin wordt bevestigd dat verzoeker Nederlandse les volgt. Zij schrijft onder meer dat verzoeker een aangename en gemotiveerde cursist is, die goed meewerkt, stipt is, sociaal is en erg ambitieus is omdat hij zijn studies combineert met werk en een bachelor diploma ambieert.
- Een aanbevelingsbrief van de heer T.V., Warehouse coördinator opgesteld op 23 februari 2026. T.V. schrijft dat hij gedurende een aanzienlijke periode zeer nauw heeft samengewerkt met verzoeker. Hij benadrukt onder meer dat verzoeker een constructieve houding heeft, geen agressie of weerspannigheid vertoont en dat zijn gedrag getuigt van een fundamenteel respect voor leidinggevers, collega's en de geldende regels. Hij schrijft verder dat verzoeker een goed hart heeft en een sterke wil om op een positieve manier bij te dragen aan onze samenleving.
- Een aanbevelingsbrief van een goede vriend X.D.B. Hij schrijft onder meer dat hij een aantal keer met verzoeker naar een club is geweest en steden heeft bezocht. Hij stelt dat verzoeker heel sociaal is, makkelijk contacten legt en positief is.
- USB-stick waarop vier foto's staan van verzoeker met een vrouw en een foto van een feestje in een club evenals vijf video's waarop verzoeker te zien is tijdens een feestje in een club met vrienden en wordt gefilmd hoe hij alcohol drinkt.

Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij Belgische vrienden heeft, de Belgische cultuur heeft aangeleerd, uitgaat met vrienden met wie hij samen drinkt en Belgische gerechten eet en sinds acht maanden een relatie heeft met een Afghaanse vrouw die in Brussel woont.

De Raad wijst erop dat het gegeven dat verzoeker Nederlands leert en spreekt en aan de slag is weliswaar lovenswaardig is en aantoont dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet in concreto aannemelijk dat hij omwille van het school lopen, het in enige mate beheersen van een landstaal en het feit dat hij hier werkt, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de Taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die

waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Ook het gegeven dat verzoeker gedurende zijn verblijf in België in contact is gekomen met personen die een andere nationaliteit hebben, met hen uitgaat en alcohol drinkt kan op zich niet volstaan om aan te tonen dat hij dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker toont immers niet aan dat hij hierdoor specifiek wordt blootgesteld aan westerse waarden en normen en hij hierdoor niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Uit de voormelde stukken kan weinig worden afgeleid met betrekking tot de manier waarop verzoeker zich al dan niet openstelt in de Belgische samenleving en de repercussies dat dit heeft op zijn persoon. Waar verzoeker ter terechtzitting nog verklaart dat hij een Afghaanse vriendin heeft stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot de stelling dat hij sinds acht maanden een relatie heeft en tot het voorleggen van vier foto's waarop hij samen te zien is met een vrouw die hij vasthoudt. Verzoeker staft deze relatie verder op geen enkele meer diepgaande wijze. Verzoeker geeft ook niet aan dat de taliban of iemand van zijn familie op de hoogte zouden zijn van deze beweerde relatie.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker blijkens het administratief dossier Afghanistan heeft verlaten een jaar na de machtsovername, op 14 augustus 2022. Hij was op dat moment 17 jaar oud op grond van zijn verklaarde geboortedatum. Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Verzoeker verbleef vanaf 3 oktober 2022 in Cyprus en kwam op 21 september 2023 in België toe. Hij verblijft dus afgerond drieënhalf jaar in Europa waarvan tweeënhalf jaar in België, wat niet zodanig lang is dat hij dermate zou zijn verankerd in de Belgische samenleving dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse normen en waarden en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Minstens toont verzoeker dit niet concreet aan. Er wordt geen concreet en diepgaand beeld geschetst van de impact van zijn verblijf in België op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat hij doorheen de jaren die hij in België heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Hij verklaarde tijdens het gehoor bij het CGVS nog een keer per maand of om de twee maanden contact te hebben met zijn familie (gehoorverslag CGVS, p. 6). Hij moet bijgevolg redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen. Bovendien verliet verzoeker Afghanistan een jaar na de machtsovername en leefde hij dus reeds een jaar lang onder het talibanregime.

De Raad concludeert dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of vervolgd.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat verzoeker verwesterd is of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door hem aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van verzoeker hierover, dan ook niet relevant, noch dienstig.

In zijn aanvullende nota wijst verzoeker nog op "*de recente situatie in Afghanistan*" en betoogt dat "*het structureel en systemisch mensenrechtendeficit*" waarvan sprake sinds de machtsovername door de taliban, in 2025 aanhoudt. Hij verwijst vervolgens naar twee verslagen van UNAMA, "*Human Rights Situation in Afghanistan: Januari – March 2025 Update*" en "*Human Rights Situation in Afghanistan: April–June 2025 Update*", waarin grootschalige mensenrechtenschendingen worden gedocumenteerd. Vervolgens gaat hij specifiek in op mensenrechtenschendingen begaan ten aanzien van personen die onvrijwillig terugkeren naar Afghanistan waarbij hij verwijst naar "*UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees*", van 24 juli 2025. Hij benadrukt dat uit dit rapport blijkt dat "*langdurige afwezigheid en verblijf in het Westen kan net leiden tot een verhoogde verdenking of profilering*". Hij besluit dat "*staten verplicht zijn om bij elke beslissing inzake terugkeer een individuele risicobeoordeling te maken, conform het non-refoulementsbeginnsel in het internationaal recht*". Hij vervolgt dat ook ngo's een "*consistent en verontrustend beeld*" schetsen waarbij hij verwijst naar mensenrechtenschendingen en de precaire humanitaire situatie zoals gerapporteerd in "*Human Rights Watch, World Report 2025: Afghanistan*". Volgens hem vergroten deze omstandigheden de kwetsbaarheid van personen die terugkeren naar Afghanistan, "*in het bijzonder indien hun achtergrond hen in een risicocategorie plaatst*." Hij stelt dat het van belang is voormelde landeninformatie, bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming in België, te verbinden met de individuele situatie van de verzoeker.

Vervolgens bespreekt hij algemeen drie elementen waarvan hij stelt dat ze relevant zijn voor de beoordeling van zijn verzoek waarbij een eerste relevant element de *“lange duur van de afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan”* is. Hij wijst er in dit verband op dat de *“de facto autoriteiten terugkeerders vaak onder verdenking plaatsen”*, bijvoorbeeld wegens een vermeende band met buitenlandse actoren, wegens integratie in een Westers land of wegens afwijkend gedrag waardoor langdurige afwezigheid uit Afghanistan tot een verhoogd risico bij terugkeer leidt. Volgens verzoeker blijkt dit uit het voormeld rapport van UNAMA/OHCHR van 24 juli 2025 evenals uit *“het laatste verslag van UNAMA”* van september 2025 waaruit hij uitgebreid citeert. In het citaat van verzoeker waarin de problematische mensenrechtensituatie in Afghanistan onder de taliban wordt besproken, kan voor wat betreft terugkeer worden gelezen dat UNAMA verwijst naar zijn rapport *“No safe haven, human rights risks faced by persons involuntarily returned to Afghanistan”* waarin mensenrechtenschendingen worden gerapporteerd ten aanzien van personen met specifieke risicoprofielen die gedwongen terugkeerden naar Afghanistan. De problematische mensenrechtelijke en humanitaire situatie in Afghanistan wordt verder geschetst door verzoeker aan de hand van citaten uit *“UNAMA Report: The Dark Shadow of Widespread Women’s Repression and Summary Trials in Afghanistan”*, van 11 augustus 2025, *“verslag van UNAMA van 10 december 2025”*. Verzoeker besluit dat er een vaststaand risico is dat zijn basisrechten en mensenrechten zullen worden geschonden bij terugkeer naar Afghanistan en dat deze schendingen het gevolg zijn van een politiek gevoerd door de de facto overheden.

Vervolgens wijst verzoeker op een tweede essentieel element, zijn integratie in België. Hij gaat hierbij niet in op zijn eigen integratie in België maar voert algemeen aan uit welke factoren integratie kan blijken, dat België een structureel multicultureel karakter heeft en dat in juni 2025 ongeveer 36% van de Belgische bevolking een buitenlandse achtergrond heeft. Hij wijst hierbij op bron van Statbel en een rapport van Myria, *“Migratie in cijfers en in rechten 2025”*. Hij betoogt dat “integratie-elementen” een rol spelen bij de beoordeling of een verwijderingsmaatregel evenredig is. Voor wat betreft terugkeer naar Afghanistan voert verzoeker aan dat wanneer *“iemand”* jarenlang een leven in België heeft opgebouwd dit immers een disproportionele inmenging kan betekenen in het privé- en gezinsleven beschermd door artikel 8 van het EVRM. Tot slot wijst verzoeker nog op de *“Cedoca, COI Focus:Kindhuwelijken, 27 juni 2025”*.

Tot slot betoogt verzoeker dat dient te worden nagegaan wat hem te wachten staat bij terugkeer waarbij hij voornamelijk uitgebreid citeert uit het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) *“Focus Afghanistan. Return from abroad”* van 14 februari 2025. Hij voert aan dat hieruit blijkt dat de situatie voor terugkeerders uit het Westen zeker problematisch blijft. Hij benadrukt dat IOM niet meewerkt aan terugkeer uit het Westen, stelt dat SEM zelf toegeeft *“dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is, het niet bestaat”*, dat het aantal terugkeerders gemonitord door UNHCR, waarbij werd vastgesteld dat 98% geen fysieke veiligheidsproblemen ondervond bij terugkeer, slechts een klein deel is van het totaal aantal terugkeerders uit Pakistan, Iran en Turkije en dat bovendien wel degelijk problemen werden gerapporteerd. Verder stelt hij dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen tijdelijke en permanente terugkeer. Hij betoogt dat de situatie van terugkeerders, zeker van personen met een bijzonder profiel of die verwesterd zijn wel degelijk problematisch zal zijn en verwijst hierbij naar een VN-rapport van juli 2025.

De Raad stelt vast dat verzoekers algemeen betoog geen afbreuk doet aan voormelde individuele beoordeling waaruit volgt niet kan worden aangenomen dat verzoeker een risicoprofiel heeft waardoor hij in de negatieve aandacht van de taliban zou komen bij terugkeer noch heeft aangetoond verwesterd te zijn of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd bij terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota dan wel dat het van belang is de landeninformatie die hij aanhaalt te verbinden met de individuele situatie van de verzoeker ten einde een verzoek om internationale bescherming te beoordelen maar hij beperkt zich tot veralgemeende stellingen en het citeren van landeninformatie zonder dit op zijn concrete individuele situatie te betrekken. De Raad stelt vast dat nergens in de door verzoeker aangehaalde landeninformatie kan worden gelezen dat wordt gerapporteerd over mensenrechtenschendingen ten aanzien van terugkeerders louter wegens een lang verblijf in het buitenland of wegens integratie in een Westers land. Waar verzoeker in het algemeen verwijst naar informatie betreffende het leven onder talibanbewind en de zeer strikte versie van de sharia toegepast door de taliban die leidt tot mensenrechtenschendingen, willekeurige arrestaties, illegale detentie, slechte gevangenisomstandigheden en foltering en onmenselijke en vernederende behandeling in detentie, is de Raad van oordeel dat een vrees voor vervolging in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en mensenrechtenschendingen plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Het louter verwijzen naar en citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, volstaat dus niet.

Waar verzoeker nog algemeen ingaat op het aspect integratie in België; wijst de Raad erop dat het feit dat een persoon in België zou zijn geïntegreerd niet betekent dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst

een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade loopt. Verzoekers algemeen betoog over integratie en een multiculturele samenleving is op dit vlak niet dienstig. Voor wat betreft de rol die integratie speelt bij het al dan niet nemen van een verwijderingsmaatregel in het kader van artikel 8 van het EVRM stipt de Raad aan dat het doel van de procedure voor het verwerven van internationale bescherming niet is om het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de Raad ter zake zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat dan ook niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984). Verder ziet de Raad de relevantie niet in van verzoekers verwijzing naar voormelde COI-Focus over kindhuwelijken aangezien hier in verzoekers geval geen sprake van is.

Tot slot toont verzoeker door algemeen te citeren uit het eerder in dit arrest besproken rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) "*Focus Afghanistan. Return from abroad*" van 14 februari 2025 en hierbij een aantal kanttekeningen te plaatsen niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan louter omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd door de taliban. Verzoeker toont het tegendeel niet aan door op te werpen dat IOM niet meewerkt aan terugkeer vanuit het Westen, en dat slechts een klein aantal terugkeerders werd opgevolgd door UNHCR. Door nog te stellen dat SEM zelf toegeeft "*dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is, het niet bestaat*" en dat er wel degelijk problemen werden gerapporteerd brengt verzoeker niets in tegen bovenvermelde bevindingen dat de SEM tijdens zijn onderzoek geen bewijs heeft gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de de facto-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36). Dit blijkt ook uit de door verzoeker in zijn aanvullende nota weergegeven citaten. Zoals gezegd toont verzoeker niet aan over een dergelijk risicoprofiel te beschikken.

2.3.5.3. De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

2.3.6.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, Afghanistan:

Country Focus, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precare humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, Afghanistan: Country focus, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Met een loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en het voegen van landeninformatie in zijn aanvullende nota, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen

de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente Country Focus van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van "*violence against civilians*" wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de de facto-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van "battles" en "explosions/remote violence", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de de facto-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de de facto-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de de facto-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' (Tehreek-e-Taliban (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De de facto-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse de facto-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “Afghanistan - Country Focus” van januari 2026 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de actuele landeninformatie. Voor zover hij citeert uit een rapport “*Country of Origin Information Report van Afghanistan*” waarvan hij stelt dat ook de bestreden beslissing ernaar verwijst en besluit dat hieruit duidelijk blijkt dat de taliban familieleden van personen die vroeger werkzaam waren voor het NDS onderwerpt aan mensenrechtenschendingen die onbetwistbaar overeenstemmen met “*ernstige schade*” wijst de Raad erop dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij een dergelijk risicoprofiel heeft zodat de geciteerde landeninformatie geen betrekking heeft op zijn geval.

Het zinnetje dat verzoeker verder viseert, “*U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt*”, dat volgt op de analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan acht de Raad niet determinerend en overtoellig. Verzoekers betoog dat hem tijdens het gehoor niet werd gevraagd naar “*feiten van willekeurig geweld*”, dat hem niet kan verweten worden geen informatie te hebben verschaft als het hem niet is gevraagd en dat bijgevolg de beslissing is gesteund op “*beweerde feitelijke gegevens die niet correct werden vastgesteld*”, kan niet tot een ander besluit leiden en is bijgevolg niet dienstig.

Ten overvloede merkt de Raad op dat indien verzoeker in dit verband informatie wenste bij te brengen, hij hiertoe de kans kreeg in het verzoekschrift of in een aanvullende nota. De Raad stelt vast dat hij van deze mogelijkheden geen gebruik heeft gemaakt.

2.3.6.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

3. Conclusie

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CGVS noodzaken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. CLAES